

II. rész

A Háború Hajnala

2. fejezet

Hagyaték

18 órával a támadás előtt:

Travis hosszú órák óta bámulta hatalmas flottáját székében pöffeszkedve, amely most már 32 csillagrombolót számlált a Gattaca flotta hajóinak csatlakozásának köszönhetően, melyek most szétszóródva vegyültek el a Patriot flotta soraiban. Mint az ilyenkor megszokott volt, a Nemezis roppant hídjának személyzete ismételten unalmas, mégis létfontosságú teendőit végezte. Egyedül talán Aleya kivételével, akinek Travis megölésére szőtt merész tervei sorra járták át elméjét. Egészen, amíg a Sith sötét nagyura nem törte meg a csendet, a twi'lek felé fordítva maszkja alól kikandikáló szempárja sárgás tekintetét.

- Ha most megindulnánk Ryloth felé, mennyi esélyünk lenne az elfoglalására és milyen veszteségekkel számolhatnánk?

- Semennyi – vágta rá az admirális, mintha csak egy rossz viccet hallott volna füleivel. – Az a bolygó egy erőd, percek alatt elhamvadnánk.

- Ez sajnálatos. Tekintve, hogy holnap ilyenkorra már ott leszünk – vágta rá nemes egyszerűséggel miközben felegyenesedett székéből és heves léptekkel indult a kijárat felé. Aleya csak értetlenül nézett utána, mint mindig, ahányszor ilyen akcióba kezdenek.

- De ez lehetetlen. Még ha valami csoda folytán ki is iktatjuk a pajzsgenerátort a fél flotta rámegegy majd, mire legyőzzük Enar Gahen admirális hajóhadát – ekkor Travis megtorpant és ismét felé irányozta szemei pillantását.

- Én elintézem a pajzsgenerátort, te elkergeted a köztársasági flottát. Nem akarok kifogásokat, történjen meg! – a twi'lek választása nem lévén rábólintott, majd idegesen figyelte, ahogyan Travis megindult az egyik összekötő folyosó felé, majd megállt egy utolsó mondat erejéig. – A jellemre indítsd meg a támadást és nem akarok 8 rombolónál többet veszíteni. Elég értékesek manapság...

12 órával a támadás előtt:

Nagy volt a nyüzsgés az Imperio fedélzetén. Travis parancsának értelmében azonnali hatállyal harckészültségbe helyezték az eddig némán szunnyadó cirkálót, amely még számos sebet hordozott magával az elfoglalását övező belső harcok eredményeképp, de már többé-kevésbé működőképesnek volt mondható.

Nem tudták mi lesz a feladatuk vagy miért is volt ilyen sürgős neki a teljes Raptor század ide helyezése – amely a saját, erőhasználók elleni harcra jól felkészített katonáinak legjobbjaiból állt. De tekintve, hogy a teljes század még sosem vett részt egyetlen bevetésen, biztosan egy merész és rendkívül kockázatos terv részét képezhették most, melynek végkifejleteképp számos bátor bajtársuk vesztí majd életét. És csak remélhették, hogy jómaguk nem tartoznak majd közéjük.

A Sith sötét nagyura most szokásos álcája nélkül lépett ki kompjából, amely éppen most dokkolt a cirkáló hangárjában, finoman leereszkedve annak egyik zömök platformjára. A leszállóráma lenyílásával különös látvány fogadta, elmaradt a szokásos fogadtatás. S ezalatt nem a tömött sorokban sorakozó rohamosztagosok százait értette, hiszen senkinek sem szólt érkezéséről, honnan is láthatták volna azt előre?

De még az ott lévők sem vágták magukat haptákba, amikor meglátták. De még kékes árnyalatú szemeinek feléjük irányzott pillantása eredményeképp sem, mintha nem is érdekelte volna azokat különösebben.

Csak ekkor esett le neki, miért is volt ez.

Hiszen most egy álcázott küldetés részeseként lépett a fedélzetre és teljes Raptor századnak parancsba adta, hogy hétköznapi, szegény rylothi menekültekhez illő ruhaviseletet öltsenek magukra és a rongyok alá rejtsek fegyvereiket. Mivel személyesen fogja vezetni az akciót, ő maga is hasonlóképp cselekedett és most egy hatalmas Sith nagyúr helyett ruházata egy ágról szakadt földművelő képét festette katonái számára.

Egyedül sárgásan izzó szemeinek tekintete által vált volna lehetővé felismerése, de jómaga mesterien eltanulta már Plagueistól, hogyan is rejthetné el ezt és tárhatná eredeti szempárját a külvilág elé. Álcája oly tökéletes volt, hogy az még őt magát is meglepte.

Ahhoz viszont, hogy ilyen tökéletesen fedhesse el igazi valóját teljesen ura kellett, hogy legyen önmagának, ennek értelmében bosszúvágyától is meg kellett vonatkoznia, de ez már nem volt olyan nehéz feladat számára. Hiszen a benne élő Jedit rázta meg igazán tanítványa halála, aki annyira meggyengült az eseményt követően, hogy a benne élő Sith könnyű szerrel vehetett véget a majd egy évszázados vívódásnak, örökre felszámolva lelkének jó oldalát.

Mindössze a Jedik után érzett mérhetetlen gyűlölet és bosszúvágy maradt utána hagyatékul és ezért tör most Rylothra, ezért perzseli majd fel felszínét, majd minden világét, amely az útjába kerül. Erre vágyott most minden porcikája. Egy folytonosan vívódó egyén számára – legyen bármekkora mértékű is lelki párbaja – lehetetlenség lett volna ettől ilyen mértékben megvonatkozni egy pillanat erejéig is.

De most, hogy ez véget ért teljesen ura lehet önmagának. Egy Sith tudja, hogyan kell felhasználnia gyűlöletét, erőt meríteni abból kétes helyzetekben és azt is, hogyan uralkodhat felette. Ezt Sidiushoz hasonlóan ő is oly mesterien sajátította már el, hogy akár hosszú éveken át is képes lenne a Jedik közt élni, s azok még csak nem is sejtették, ki suhan el mellettük reggelente.

Rövidesen megérkezett a természetes csillaghajó gyomrába, ahol egy különleges helyiségben kívánt találkozni embereivel, amely egy csapatszállító belsejéhez hasonlított leginkább, holott a benne tartózkodók semmilyen módon sem tudtak eljutni sehová, a hajó összekötő folyosóinak kuszasága kivételével. Út közben nem várt meglepetés érte.

Ugyanis percekkel érkezése után az elméletileg már rég az állomáshelyén lévő Dalen keresztezte útját és fordította felé rovarszerű szemei sötétkékes pillantását.

- Dalen? Te mégis mit keresel itt? – a többiekkel ellentétben a rodián azonnal felismerte Travis hangját, aki érzete, hogy átjárja tisztjét a félelem. Mintha olyasvalamit próbált volna elrejtetni elméjében, amely könnyen az életében kerülhet.

- Semmit én csak... sétáltam.

- Nos, akkor tegyünk úgy mintha ez meg se történt volna és sétálj tovább egészen az állomáshelyedig – vágta rá Travis, mintha mit sem sejtene.

- Persze... megyek is és ő... – ekkor a Sith nemes egyszerűséggel elballagott mellette, majd meg sem állt a speciális kamra bejáratáig, melyet egy vaskos zsilipajtó és két jól megtermett – túl nagyok ahhoz, hogy klónok lehessenek – rohamosztagos őrzött minden nemű behatolás ellenében. Az egyikük meg is állította, amint be szándékozott lépni azon.

- Álljon meg! Ide civilek nem léphetnek be – jelentette ki a katona, nem is sejtette kivel beszél valójában. Persze ennek Travis is tudatában volt ezért próbált olyan türelmes lenni, amennyire az csak lehetséges volt részéről.

- Tudom, hogy ebben a ruhában nehéz megismerni, de én vagyok az, Travis. Mégis hogyan tartsak eligazítást, ha be sem engedsz? – erre a rohamosztagos jóízűen felnevetett, meglepte az idegen humorérzéke, de rövidesen megemberelte magát és farkasszemet nézett vele.

- Nézze, ezt az ajtót nem fogom kinyitni. Húzódjon félre különben...

- Különben?

A Raptor század katonái csendesen ültek a helyiségben, várva, hogy kezdetét vegye a küldetés. Nem is volt szükségük szavakra, hogy levezessék a feszültséget vagy oldják a hangulatot. Jól összeszokott katonák voltak már és szinte testvéri kötelék kapcsolta egymáshoz valamennyijüket. Silk és Emmerson is ott ült, oly régóta ismét testvéreik soraiban mondhatták magukat és most régi barátjuk, Cade társaságában foglaltak helyet a helyiség jobb oldalán. Ám egyszer csak valami megtörte a csendet.

A Travist feltartóztató rohamosztagos volt az, aki most ajtóstul repült be a helyiségbe, miközben egy elkeseredett ordítás közepette iszonyatos sebességgel vágódott a falnak egy erőlkés hatására. Sokan csak meglepetten néztek utána, mindössze egy valaki ugrott fel, hogy ellenőrizhesse állapotát, viszont már nem találta életben bajtársát. Ekkor a barnás rongyokba tekert jóvágású fiatalember lépett be a helyiségbe, majd mérte fel azt háborzongató tekintetével.

- Én vagyok Darth Travis a Sith egyetlen igazi ura, van még valakinek ellenvetése? – valahogy reménykedett benne, hogy legyen, had szórakozzon még egy kicsit. Viszont teljes meglepetésként érte a kétkedő személye, tőle várta volt legkevésbé.

- Nekem lenne – emelte fel a hangját Emmerson. – Átjár az Erő, ez nem vitás, de más Sithek is vannak, tehát ez semmit sem bizonyít. Szóval, ha valóban te vagy Travis, mond meg, hogy mégis mikor pusztítottuk el az Agamennont?

- Az Agamennont sosem pusztítottuk el. Jelenleg a Nemezis nevet viseli és tudtommal egész jó állapotban van.

- Rendben – bólintott Emmerson. – Akkor mond meg az életkorod!

- Te magad sem tudod rá a választ, de már 17 éve kérdezed. És nem, most sem fogom megmondani a választ.

- Nos, akkor üdv a fedélzetem! – ekkor felismerve, hogy valóban nagyhatalmú vezérük tartózkodott a fedélzeten, valamennyien haptákba vágták magukat és várták az eligazítást, melyre már csak az indulás után került sor, mikor már sebesen szelték a kozmosz végtelenét egyenesen Ryloth felé.

- Uraim, mint azt most megtudják, a mai napom bevesszük Rylothot – kezdett bele a mondandójába Travis határozottan. Nem lelkesíteni akarta embereit, tudta, hogy azok mindenre elszántak és a végsőkig hűségesek hozzá. De azt akarta, hogy ha mégis rosszul sülné el minden, tudják, miért is kellett meghalniuk.

- Viszont a támadás lehetősége szóba sem jöhet az úrvédelem miatt, amely percek alatt darabokra szedné a flottát, ha csak nem tudják még a tüzelési folyamat megkezdése előtt semlegesíteni azokat – folytatta Travis eligazítását. – Ezt viszont Ryloth elhárító pajzsa akadályozza meg, melynek központi generátora 300 kilométerre helyezkedik el északra, Kala'uun földalatti városa felett – ekkor egy nagy erejű lökés rázta meg a hajótestet. Bizonyára éppen most értek ki a hipertérből.

- Ha azt kiittatjuk, az energiamező összeomlik és megnyílik az út a flotta számára. Éppen ezért az Imperio a tervek szerint álcázva fogja azt megközelíteni, majd pedig az úrból szétbombázza azt. Ezután pedig olyan gyorsan húzunk el innen, amennyire az csak lehetséges – fejezte be mondandóját a Sith.

- Uram, nekem lenne egy kérdésem – emelte fel a hangját Cade, egy átlagos testalkatú, de annál erélyesebb megjelenéssel és tán még Jango Fettet is meghazudtoló harctudással rendelkező fiatalember. – Ha tényleg ez a terv, akkor nem értem, hogy mi mégis hogy jövünk a képbe? Miért kellett szegényeknek öltöznünk és ennyi fegyvert magunkkal hoznunk, ha még csak a felszínre sem lépünk majd?

- Dehogynem lépünk. Ez csak az A terv volt – felelte nemes egyszerűséggel. – Mikor működött az utoljára? – ekkor a vészjelzők harsogása, valamint bakancsok dobogása töltötte meg a levegőt, támadás alatt álltak, messze célpontjuktól.

- Még mindig odaérhetünk – közölte Cade kis idő elteltével, miközben egyik lövedék becsapódásának robaja és az Imperio lézereinek összhangzott a helyiség falaiból. Hatalmas csata zajhatott odakint, de semmi konkrétumot sem tudhattak meg innen, ebből a kis zárt helyiségből. Travis pedig elmosolyodott ennek hallatán. Ha valaki annyi félresikerült bevetést élt át, mint ő, jól tudta, hogy ez is közéjük tartozik majd.

- Ne reménykedj.

Másodpercek elteltével hatalmas becsapódások rengették meg a hajótestet, a kicsiny kamrában mintha földrengés hasított volna keresztül, majd pedig ismét felharsogtak a vészjelzők. De most merőben más hangot adtak ki magukból.

A hajó elhagyására szólították az embereket. Ez egyértelművé tette mindannyiuk számára mi történt, hiszen azt már az előbb is meg tudták állapítani, hogy hátulról érkeztek a becsapódó lövedékek, bármik is legyenek azok. Minden bizonnyal a hajtóműveket érthették és akkor mostanra már tehetetlenül sodródtak Ryloth sivatagos felszíne felé.

- Mint mondtam, sosem működik – nevetett fel Travis, aki mindvégig belekalkulálta ezt terveibe. Viszont emberei sehogyan sem szerezhettek e felől tudomást, ez idáig. Hiszen már nem bírta megállni, hogy ne közölje velük valódi tervét, túl sok kíváncsi pillantás érte már ahhoz, hogy megállhassa a készletét. – Mint tudják ez a hajó Kolvin admirális parancsára épült, aki annak idején Kranmert halálos ellensége volt és e hajóval kívánta eldönteni a köztük dúló kegyetlen háborút...

- Igen, de most zuhanunk – vágott bele az egyik katona idegességében. – Be fogunk csapódni a bolygóba!

- Na és? – csattant fel Travis, majd folytatta mondandóját. – Amit nem tudnak, hogy Kolvin akkoriban ellenfele központjának lerohanására készült. Viszont a kérdéses bolygót túlságosan jól őrizték, hogy bármely álcázott hajó képes legyen kiiktatni a pajzsgenerátorát. A rendszer körül elhelyezett detektoroknak köszönhetően még érkezésükkor lelőtték azokat. Ezért Kolvin egy különleges kamrát is beleszereltetett a hajóba, ezt a kamrát – ekkor abbamaradt a vészjelzők harsogása, az utolsó mentőkabin is elhagyta a hajót.

- Ezt a kamrát külön pajzsgenerátor védi, valamint a galaxis legerősebb ötvözetéből készült hajótest szívében található. Az itt tartózkodók – tehát ők – túl fogják élni a becsapódást. Ebben Kolvin teljesen biztos volt annak idején, valamint a tesztek is igazolják, itt biztonságban vagyunk – ezzel csak nyugtatni próbálta az embereit valamelyest, valójában fogalma sem volt róla, hogy ténylegesen helyt áll majd hajója utolsó küldetése folyamán.

Az Imperio heves lángcsóva kíséretében zuhant alá a magasból, meredek szögben közelítve a felszín felé. A helybeliek kíváncsi pillantásai által övezve ért egyre közelebb és közelebb Ryloth sivatagos felszínéhez, miközben hatalmas fémdarabok váltak le róla és hamvadtak semmivé, hatalmas lángcsóvák kíséretében.

A köztársaságiak ugyan figyelemmel kísérték az eseményt eleinte, de a szögből ítélve – hiszen a cirkáló orra legalább 60°-os szöget zárt a talajjal – csakhamar elkönnyelték magukban, hogy itt nem lehetnek majd túlélők. Ennek értelmében nem is izgatta különösebben, hogy bárkit is odaküldjenek. Talán egy-két közkatonát a holnapi nap folyamán.

Éppen ezért nem látták, nem láthatták, ahogyan a már csak pár száz méterre a felszín felett suhanó hajó orránál hatalmas fékező rakéták lángcsóvái törtek elő és igazították azt épp ideális szögbe a hajótestet, valamint csökkentették is valamelyest sebességét.

Mindössze néhány twi'lek láthatta, ahogyan a több száz méter hosszú hajótest éktelen lárma közepette csapódott bele otthonuk egyik hatalmas sivatagába és mély csíkot húzva maga után haladt még legalább fél kilométert a felszínen, mikorra a finom homok szép lassan megállíthatta volna. Ők sem hitték, hogy lehettek túlélők, de ha még lettek volna sem vágytak túlzottan a velük való találkozásra, ezért hamar otthonaik biztonságába húzódtak.

Ennek köszönhetően szinte senki, vagy tán csak nagyon kevesen lehettek szemtanúi, ahogyan Travis a teljes Raptor Század valamennyi embere – több mint 50 jól képzett katona – kíséretében mezei talajsiklókon át hagyták el a fedélzetet és az egyszerű menekülteknek, vagy leginkább ágról szakadt földművelők kis csoportjának tűnő, valójában állig felfegyverzett rohamosztagosok látszólag a semmi felé vették az irány járműveiken.

De ebben sem volt sok igazság. A Raptor század emberei egyenesen a pajzsgenerátor felé vették az irányt, és senki sem sejtette érkezésüket.

3 órával a támadás előtt:

Hőseink mostanra egy magaslaton álltak, mialatt Travis távesővén keresztül kémlelte a messzeségben látszódo roppant méretű generátort. Az ember azt hinné, egy ilyen helyen, mint Ryloth az ember a föld alá építené az ilyesmit, hogy a létesítmény üzemeltetőinek ne kell nap-mint-nap a pokol valamilyen formáját átélniük eseménytelen napjaik folyamán.

De e helyett idekint állt, teljesen kiszolgáltatva az időjárás viszontagságainak, melyek tekintve, hogy ez idő tájt ismételten a Fényes Földek és az Éjszakai Oldal közti vékony határvonalon járt, nem volt túl vészes. Mindössze enyhe forróság volt, de ez meg sem kottyant a Raptor század embereinek.

- Csak néhány őrt látok, úgy tűnik a köztársaságiak erre számítottak legkevésbé – jelentette ki Travis félpercnyi szemlélődést követően, holott az Erő teljesen mást sugallt neki. Néma sikolyai figyelmeztették, hogy más erőhasználók is tartózkodnak a közelben. Egyértelműen csapdába sétálnak.

Viszont mostanra már elege volt a futásból, az éveken át tartó rejtőzködésből. Unta már, hogy a homályban kell bujkálnia, miközben valami erősebb hatalomtól kell tartania. Történt, ami történt Roon felszínén azon a bizonyos napon Vante'qua templomában.

Esze ágában sem volt menekülni. Ma harcolnak.

- Aktiváljátok a zavarást, bemegyünk – jelentette ki teljes magabiztossággal, de már tudta, hogy számos jó ember életébe kerül majd döntése. Az Imperionak ugyan csak kevés rendszere maradt működőképes, viszont komzavaró berendezése tökéletes állapotban vészelté át a zuhanást. S most a hajó 50 kilométeres körzetében lehetetlenedett el a kommunikáció.

A köztársaságiak 12 óránkénti próbaszerű jelentkezései, valamint ezek gyakori elmaradásainak tudatában teljes biztossággal állíthatta, hogy Gahennek sejtése sem lesz a következő órák eseményeiről, amíg meg nem érkezett hatalmas flottája Ryloth ege fölé.

Még további egy órába telt, mikorra embereinek észrevétlenül sikerült felvennie a megfelelő pozíciót és a lehető legközelebb húzódnia a legalább 60 méter magas építményhez, majd felkészülnie a támadásra. Travis viszont merőben más taktikát részesített előnyben, elvégre rég érezte már csata hevét, a folytonos akció, s izgalom közepette szíve heves dobogását mellkasában. Szemtől-szemben kívánt találkozni az ellenséggel.

Egy főre szabott talajsiklóján szelte a vörös árnyaltú homokot egyenesen a komplexum bejárata felé, melyet csupán két köztársasági katona őrzött. Úgy suhant el mellettük gépével, mintha azok ott sem lettek volna és félelemmel teli szempárai kíváncsi pillantása közepette vetette le magát gépéről és még a levegőben rántotta elő barázdált markolatú fényszablyáját és bontotta ki annak vörösesen izzó pengéjét.

Járműve falba csapódásával egy időben ért mozdulatsora végére, melynek eredményeképp az egyenesen egyik köztársasági katonára érkezett és karját mellkasába merítve érte a talajt lábaival, miközben a becsapódás által keletkezett heves robbanás hőjét érezte végighaladni bőrén és álcaként szolgáló egyszerű szövetruhája felületén. A néhány szem ór nem habozott, egy szempillantás leforgása alatt fogták rá sugárkarabélyaik, majd zúdították rá vörösesen izzó lézernyalábjaik záporát.

De a Sith kardja heves, mesterien ívelt forgatása közepette háritotta azokat, majd verte vissza támadói hitetlenkedő szempárai közé, egy kivételével. Elvégre mindenki véthet hibákat és Travisnak egyébként is peches napja volt. Így nem volt csoda, hogy a lövedék csupán centikre ugyan, de elvétette a kiszemelt köztársasági fejét. Minden esetre egy erőlkés róla is gondoskodott. Ezzel a teljes őrséget sikerült elintéznie.

Mostanra már teljesen őrizetlennek tűnt a létesítmény, még Emerson is elmosolyodott gondolván, milyen simán véghez is vitték létfontosságú küldetésüket – legalábbis még nem teljesen, de már mindenki szerint túl voltak a nehezén. De a Sith sötét nagyura tudta, még koránt sem értek véget megpróbáltatásai.

S e felől a Raptor század katonái is megbizonyosodhattak, egy szempillantás elteltével. Ugyanis egyszer csak levágódott a létesítmény masszív fémajtaja és képzett katonák tucatjai kezdetek özönlenni Travis felé. Sőt, néhány szemfülesebb köztársasági az épületben maradt és most egy határozott mozdulattal törte ki a meglehetősen vékonyka ablakokat és felülről zúdított tüzet a Sithre, aki fénykardok pengéit pillantotta meg támadói rengetege közepette. Megérzése helyesnek bizonyult, s csak ekkor érkezte az időt.

Hogy jelt adjon a támadásra.

Ekkor tucatjával kezdtek el záporozni a lövedékek az ellenséges katonák felé és sok éves kemény képzésnek és óriási tapasztalatnak köszönhetően sokuk célba talált és fájdalmasan felkiáltó köztársasági katonák zuhantak alá, vagy rogytak össze fádalmukban a komplexum felső szintjein, miközben az alsó szinten tartózkodó harcosok pár lépésre álltak meg Travistól, hogy a lehető legtöbb esélyük legyen eltalálni, amikor a Jedik rárontanak, elterelve figyelmét.

A bevett gyakorlat szerint az 52 rohamosztagos közül 14-en fedezékeik között maradtak, a többiek pedig a generátor megrohamozására indultak, hogy végre közelharc képességeiket is fitogtathassák valamelyest. Silk is közéjük tartozott, de azért út közben is útjára eresztett néhány lövést egy-egy ellenséges katona mellkasa felé.

Emmerson hátul maradt, inkább lövész volt, mint akcióhős, és csakugyan halálpontosnak bizonyult. Alig egy másodpercebe telt neki, hogy célra tartsa fegyverét, majd átlukassza a soron következő szerencsétlen harcos koponyáját. Amennyiben az nem bukott le vagy a Jedik egyike nem hártotta lövést, miközben Travis felé siettek szapora lépteikkel. Akinek esze ágában sem volt az ellenség keresztüze közepette megmérkőzni velük és inkább a köztársasági katonák sokaságába vetődött bízva céljára tökéletesen megfelelő fegyverében.

Hiszen egy sugárvető nem volt közelharc fegyver, de egy fénykard annál inkább. S most könnyű szerrel szabdalta darabokra ellenfeleit s bár koránt sem tudott minden felé érkező lövést kardjával, nem is kellett neki. Életkora ellenére még most sem volt különb egy húszan éves fiatalernél, könnyű szerrel ugrott el az érkező lövések elől, hiszen az Erő másodpercekkel kilövésük előtt sugallta számára érkezésüket.

Ahogy az életére hátulról rontó Jediét is, de látszólag rá sem hederített fenyegetésére. Hagyta, ahogyan mögé érjen és felé irányozza fényszabalyja kékesen izzó pengéjét, majd egy vörös lézernyaláb szakítsa félbe mozdulatsorát pillanatokkal a végzetes csapás megtörténte előtt. A lovag helyett is előre látta ezt, hiszen jóval behatóbban ismerte az erőt, mint ellenfelei bármelyike és nem kellett hátranéznie ahhoz, hogy tudatosuljon benne: az életére törő twi'lek félholtan zuhant a földre az oldalát ért lézernyaláb hatására, amely Cadetől érkezett.

Azt is érezte, ahogyan a már legyőzött Jedi lovag kardjának markolata kigurult baljából és egyenesen felé gördült, nem is habozott kihasználni a lehetőséget. Egy ruganyos mozdulattal azonnal odatermett és felkapta az erőhasználók jellegzetes fegyverét Ryloth homokos talajáról, majd aktiválva annak zöldesen izzó pengéjét és a felé rohanó köztársasági katona felé dobta azt, majd sárgásan felizzó szemének – hiszen már koránt sem kellett elfednie kilétét – pillantása kíséretében figyelte, ahogyan az beleállt a férfi mellkasába, majd az holtan rogyott össze a porban. De még mostanra sem akaródzott véget érni a harc.

A Köztársaság többszörös túlerőben volt és ezt képtelenség volt a Raptor század bátor katonáinak ellensúlyoznia pusztá képzettségükből fakadó előnyükkel, hiszen ellenfeleik jól felkészültek érkezésükre. Egyetlen dolog, egyetlen személy volt az, akire végképp nem számítottak, hogy idevesse a sors: Travis

A Sith Nagyúr most soha nem látott pusztítást vitt véghez soraikban. Kardjával hevesen szabdalta katonáikat, miközben üresen maradt kezével erőlkések és heves szikrák záporát zúdította ellenfeleire. S hiába volt négy Jedi is köztük, valamint a hatalmas számbeli fölény, a Raptor század tökéletes munkát végzett fedezése szempontjából.

A távolban elhelyezkedő fedezékek közt húzódó katonák könnyű szerrel vonták el a Jedik figyelmét, akik képtelenek voltak elverekedni magukat a Travishoz a halálpontos lézéráradat háritása közepette. A most közelharcban jeleskedő katonák pedig sorra ütötték, lötték vagy minden egyéb más módon intézték el a Köztársaság harcosait, így sosem meredhetett túl sok lézérkarabély csöve vezérükre, hogy ne háráthassa könnyű szerrel a lövéseket.

Közülük is Silk és Cade párosa teljesített a legjobban, akik válllvetve küzdöttek szinte tökéletes összhangban végezve ellenfeleikkel. Túl tökéletesben ahhoz, hogy bármi bajuk is eshessen. Ekkor viszont egy újabb Jedi – ezúttal egy középkorú togruta – próbált meg rájuk rontani, majd terítette le Emmerson újabb halálpontos lövése. De a mestert túl keményfából faragták ahhoz, hogy ilyen könnyen elvehesse életét. A férfi elvesztette ugyan eszméletét, de életben maradt. Minden esetre így sem zavarhatott már túl sok vizet a későbbiek folyamán.

Ekkorra ugyanis eldőlni látszott a küzdelem, egyre fogyatkozott az ellenség. S az elkerülhetetlen véget látva a két talpon maradt Jedi úgy döntött, közösen rontanak rá a semmiből jött Sith lovagra – hiszen honnan tudhatták volna, hogy maga Darth Travis az? Alighanem életük egyik legnagyobb, egyben utolsó hibájukat vétették.

Hiszen a kevés talpon maradt katonát már túlságosan lekötötték a rohamosztigosok, hogy bármilyen formában is segíthessék őket, ketten pedig ingyenc falatnak is kevesek voltak a Sith sötét nagyura számára, aki most erősebb volt féktelen haragjának köszönhetően, mint bármikor élete folyamán. Már szinte remélte is, hogy ekképp döntenek majd ellenfelei.

Néhány heves vágást követően a két lovas előlről, valamint hátulról támadva próbálta lekötni figyelmét, de még így is túl gyorsan és túl kiszámíthatatlan helyekre ment a Sith kardjának vörösen izzó pengéje és egy szempillantás alatt kettészelte az előtte lévő Jedi zöldes szablyájának lekerekített végű markolatát, majd a Nagyúr egy erőlkéssel vágta falhoz ellenfelét. Aki egyenesen egy éles, valószínűleg egy eltévedt lézernyaláb által kiszaggatott, kiálló fémdarabra érkezett, amely egy insta alatt nyársalta fel testét, majd oltotta ki rövidesen életét. A másik Jedi már nem jelentett komoly fenyegetést számára.

Minden esetre úgy döntött, kiéli sötét lelkének féktelen vágyát és átengedte magát a közelharc élvezetének. Gyors és váratlan helyekre irányuló csapásokkal cselezte ki ellenfelét, majd az első adandó alkalommal rúgta ki kezéből fényszablyáját, miközben egy heves kardcsapással szele keresztül a zeltron férfi lábszárat, majd választotta le fejét izmos nyakáról egy erélyes kardcsapás keretében. Csak a krumpliszákként a homok földte talajra érkező test hangjára lett figyelmes arra a tényre, hogy már véget ért a csata.

A Raptor század katonái állták most körül a köztársasági katonák holttesteinek rengetege közepette és kísérték figyelemmel a párbajt, elvégre ez nem mindennapi eseménynek számított köreikben. Travis sárgásan izzó szemével mérte fel embereit, de már csak alig harmincöt rohamosztagost sikerült összeszámolnia, nagy ára volt diadaluknak.

Minden esetre megnyugodott a tény tudatában, hogy Emmersont, Cadet és Silket is életben találta, bár az utóbbit lábon találta az egyik szerencsés – vagy talán már szerencsétlen – katona lövéseinek valamelyike, de nem látszott túl vészesnek a sérülés. Ideje volt bemenni az épületbe, melyet meglepő módon teljesen üresen találtak és könnyű szerrel juthattak el a generátort vezérlő roppant teremig. De még most sem stimmel valami.

Az még hihető volt, hogy valamennyi ör egyetlen rohamra gyűlt össze mindent vagy semmit alapon, – ez megszokott taktika volt ekkoriban – de még most sem stimmel valami az Erővel. Rezgései, csöndes kiáltásai további veszély felől próbálták figyelmeztetni, de emellett

valami mást is sugalltak, melynek köszönhetően teljességgel összezavarodott és sehogyan sem tudta meghatározni a baljós fenyegetés mivoltát.

Éppen ezért nem is tett semmit.

Többed maga kíséretében vonult be a vezérlőterembe, majd lépett oda az egyik terminálhoz, melyről minden bizonnyal le lehetett kapcsolni a Rylothot oltalmazó energiamezőt. Ugyanis a helyiség közvetlenül a pajzsgenerátor roppant energiamezője felé nézett, amely sebesen forgott és kékesen fénylő hatalmas szikrák cikázása közepette, egyértelműen be volt kapcsolva.

Viszont – talán a nagy sietségnek köszönhetően, vagy a friss vérontás következményeképp ereiket átjáró adrenalinnak köszönhetően – nem vették észre, hogy az egyik szellőzőnyílás nyitva állt és történetesen épp a kérdéses terminál felé nézett. S most Rea Ti'von, az alig 16 éves padawan nézett ki mögüle, Travis felé fordítva kék szemének riadt pillantását, miközben fénykardjának sima markolatát görcsösen szorongatta kezeivel.

A csata előtt mestere a lelkére kötötte, hogy rejtőzzön el és egészen addig ne jöjjön elő, amíg nem végeztek a támadókkal. Óvni próbálta a fiataalt az elé táruló borzalmaktól, de nem tért ki rá, mit tegyen, ha kudarcot vallanának. Viszont érezte, hogy most mestere ájultan fekszik valahol és a segítségére van szüksége, csak ez járt most elméjében.

Teljesen elvakították érzelmei, amikor is cselekvésre szánta el magát. A szellőzőnyílásból előugorva vetette rá magát ellenfelére és kékesen izzó fényszabalyja pengéjét még a levegőben kibontva irányozta Travis feje felé, akit olyannyira meglepett a semmiből jött Jedi cselekedete, hogy csupán egy röpke pillanaton múltott élete.

Ha csak egy másodperc tört részével is később kezd el lehajolni, valamint aktiválja fénykardját és irányozza kétségbeesetten vörösösen izzó pengéjét támadója kardjának irányába most az könnyedén vágott volna bele koponyájába, de így is megszabadította egy-két hajszáltól, pedig jelenlegi hajviselete nem volt valami hosszú.

A sikeres háritást követően reflexszerűen vágta a falhoz a fiatal togrutát egy jókora erőlkéssel, majd figyelte, ahogyan magatehetetlenül borul a padlóra látszólag a lány élettelen, de minden bizonnyal eszméletlen teste. Ismételten a terminál felé fordult, hogy deaktiválhassa az energiamezőt, amikor Rea újabb meglepetést okozott.

Ugyanis nem, hogy eszméletét nem veszítette el, de még harci kedvét sem sikerült letörnie és most újult erővel rontott neki éles szögben felé vetődve, s ismételten csak alig tudta háritani a kékesen izzó pengét, annyira meglepte – szinte már lenyűgözte bátorsága.

- *Milyen kár, hogy Jedi* – visszhangzott Travis gondolataiban, miközben hevesen kezdtek szikrázni egymásnak feszülő szabalyaik pengéi és vaktában záporozó lézernyalábok éles hangja töltötte meg a levegőt, de ekkor a Sith megállásra készítette embereit.

- Ne lőjtek, magam végzek velem! – igazság szerint neki ez épp mindegy volt, de a legkevésbé sem akarta, hogy baja essen a helyiségben található berendezésnek bármelyikének is. Egyébként sem bizonyulhatott egy serdülőkorú togruta számottevő ellenfélnek számára.

- Csak megpróbáld! – vágta vissza Rea harciasan heves kardcsapásai közepette, s ez különösképp felkeltette az érdeklődését. A sötét oldal magvai már megvoltak a lányban, még ha nem is tudott róla. Tisztán látszott ez harcmórában, arckifejezésén, szemei dacos pillantásán. De már így is elég Sith volt, akit kordában kellett tartania. Miért vesződne még egyvel? Ekkor azonban újabb meglepetés érte.

Reában a vártnál jóval hamarabb tudatosult, hogy nem nyerheti meg ezt a párbajt, éppen ezért az első adandó alkalommal a terminál fémes ötvözetébe merítette kardjának kékesen izzó pengéjét, ellenhetetlenítve ezzel az energiamező lekapcsolásától ellenfeleit, de nagy árat kellett érte fizetnie. Hiszen így teljességgel védtelenül kellett hagynia magát egy pillanatra.

S ez tökéletesen elég volt Travisnak, hogy egy gyors ütéssel megszabadíthassa kardjától, majd ugyanazon kezének újabb heves mozdulatával indítson útjára egy újabb erőlkést, amely most már minden bizonnyal halálos erővel repítette a helyiség masszív fala felé.

De mégis megállította út közben, hiszen alaposan keresztbetett nekik, ennél ezerszer rosszabb halált érdemelt. Éppen ezért a Sith sötét nagyura inkább fél méteres magasságban lebegtette a talajtól, miközben szép lassan fojtogatni kezdte.

Rea gégejének heves ropogása töltötte meg a levegőt egy pillanat erejéig, amikor is valami megállította kezét az Erő láthatatlan hurkának tovább szorításában. Egy megmagyarázhatatlan érzés, amely mintha maga az Erő mindenható szava lett volna.

Valami azt sugallta neki, hogy a lánynak élnie kell, hogy többre született ennél. És csak most értette meg azt a különös érzést, az Erő néma kiáltásainak megmagyarázhatatlan ritmusát, amely mindvégig szólt, csupán képtelen volt leolvasni azokat. Pedig olyan nyilvánvaló volt az egész. Szinte már fájt neki, hogy csak ilyen késő ismerte fel ezt, hiszen oly sok éven át tanították az Erő ezen szavainak felismerésére.

Plagueis ezerszer elmondta neki, hogy egy napon hallani fogja majd e szavakat, ezt a csöndes kiáltást az Erőtől, melyet jómaga is hallott, érzett annak idején, amikor rátalált Naboo zöldellő felszínén és kizárólag e hívás hallatán kímélte meg az életét. És szinte minden nap elmondta, számtalan alkalommal regélte, hogy eljön majd a nap, amikor az ő füleiben is zengnek majd e szavak és lelkére kötötte, hogy ha eljön, meg kell kímélnie az Erő választottjának életét.

Mindig is mondta, hogy a képesség átadása nem az ő döntése lesz, hanem egy magasabb létsíkról – maga az Erő által – dől majd el, ki lehet majd igaz tanítványa, kinek örök életet kölcsönözhet és helyette viheti tovább a Sith vérvonalát, de ekkor Rea minden erejét összeszedve szólalt fel kínjai közepette.

- Mire vársz még?! Ölj meg te roha... – ekkor Travis úgy döntött, fejet hajt egykori mestere akarata előtt és elengedte az Erő ádáz hurkát egyre ropogó gégeje körül, majd hatalmas erővel vágta a fémes padlóhoz, melynek hatására azonnal eszméletét veszítette. Hiszen sokkal könnyebb volt így felvinni a Nemezis fedélzetére, elvégre át is kellett állítania a lányt, mielőtt átadhatná neki minden tudását. És ekkor egy újabb dolog tűnt fel neki.

Ugyanis amint a fémes talajhoz vágódott teste, egy kékes amulett fordult ki ruházata nyaki része alól, amely a megszólalásig hasonlított az tavalyi látomásában szereplőre. S csak most ismerte fel, hogy ő volt az, ki látomásában szerepelt.

Tehát komoly szerepet kell, hogy játsszon mindezen eseményekben.

- Még nem jött el a te időd, Jedi. Még koránt sem... – ekkor hatalmas robbanás hallatszott a generátor felől. Cade és Emmerson csakhamar kiötlött egy alternatív megoldást: attól még, hogy nem lehet lekapcsolni, még fel lehet robbantani.

3 órával a támadást követően:

Mivel Reán kívül másik két Jedi is túlélte a csatát, – köztük a fiatal mestere is – Travis úgy döntött, mindkettejüket magával viszi, fogolyként. Jól jönnek majd az egyik, kifejezetten a lány számára kieszelt próbatételénél és az embereit a Nemezisre szállító komp tökéletesen eleget is tett a feladatnak. De katonái lelkére kötötte, hogy a fiatalabbik togrutát külön, a többiekétől távol eső zárkába helyezték.

Ő maga viszont az idő közben teljeséggel helyrehozott Hammer of God – néhány durva hegesztést és az eredeti burkolat színétől elütő árnyalatú duracéllrmezt leszámítva – fedélzetén érkezett a zászlóshajója fedélzetére. Ugyan már érezte, hogy Aleya idő közben a jó irányba terelődött, de sosem ártott némi elővigyázatosság. Ugyanis a csillaghajó álcázó mezejének köszönhetően szinte észrevétlenül tudott ki-be mászkálni.

Rea csak ekkor tért magához rémálmából, de fényszablyája felé nyúlva csakhamar tudatosult benne, hogy mindez valóban megtörtént – hiszen az már nem volt a helyén. Egy szűk energiacellában volt most távol mesterétől, egy olyan háború foglyaként, melynek nem is látta értelmét. Jómaga is teljesen véletlenül keveredett bele a konfliktusba, hiszen csak átutazóban voltak mesterével, akinek most tisztán érezte jelenlétét.

Megsebesült ugyan, de még életben volt. Ennek ellenére képtelen volt kapcsolatba lépni vele, valami leárnyékolta elméjét, talán maga a Sith sötét leple borult most rá. És ugyan valamelyest ürült, hogy még az élők sorában tudhatja magát teljességgel ledermesztette tudatát a gondolat, hogy mégis miért kímélte meg a Sith életét?

Sorra próbált lehetséges okok után kutatni elméjével és nem egyet talált éles észjárásának köszönhetően, de egyik sem tetszett neki túlzottan. Hiszen a nyilvános kivégzés volt a legjobbnak nevezhető mindközül, de azt sokkal valószínűbbnek látta, hogy a Sith heves érzelmeinek féktelen vihara közepette felismerte a benne rejlő haragot és most ezt próbálja majd felhasználni ellene. S elhatározta, hogy semmi esetre sem választja majd a sötét oldalt.

Inkább meghal, mintsem egy legyen közülük.